

JUSTITS MINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. august 2008
Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2008-150-0794
Dok.: ANS42991

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 940 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 7. juli 2008.

Lene Espersen

/

Barbara Bertelsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 940 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes oversende en liste over de seneste 10 års domstolssager om udvisning af udlændinge, hvor landsretten har udvist, men Højesteret har omgjort, samt tilknytte en kort beskrivelse af de to retsinstansers begrundelse herfor.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Rigsadvokaten, hvortil der henvises:

”Rigsadvokaten har på www.rigsadvokaten.dk offentliggjort en oversigt over samtlige afgørelser, hvor Højesteret har taget stilling til spørgsmålet om udvisning i perioden 1. januar 1997 til 31. december 2007.

En gennemgang af listen og de deraf omfattede domme viser, at der findes 31 domme, hvor Højesteret har omgjort landsrettens bestemmelse om udvisning.

Til sammenligning findes der i den samme periode 88 domme, hvor Højesteret har truffet bestemmelse om udvisning.

Landsrettens afgørelser i de 31 domme, hvor Højesteret har omgjort landsrettens bestemmelse om udvisning baserer sig på en konkret vurdering af, hvorvidt udvisningen må antages at virke særligt belastende på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, herboende personer mv., jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, og hvorvidt disse forhold taler mod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Udlændingelovens § 26 er formuleret således:

”Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nærefamiliemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,

- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2 nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.”

I hovedparten af de tilfælde, hvor Højesteret har omgjort landsretten, har Højesteret henvist til, at forhold omfattet af udlændingelovens § 26, stk. 1, taler afgørende imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, og/eller at en udvisning vil være i strid med proportionalitetsprincippet i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Højesteret har i flere afgørelser med udgangspunkt i forarbejderne til udlændingelovens § 26, stk. 2, beskrevet hvorledes denne bestemmelse skal fortolkes. Således har Højesteret i sin dom af 19. maj 1999 gengivet i UfR 1999.1390, anført:

”Det fremgår imidlertid af forarbejderne til loven, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A s. 1015 ff., at udvisning ikke må finde sted, hvis udvisning ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder de forpligtelser, der følger af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Efter denne bestemmelse må der alene ske indgreb i den enkeltes privatliv og familieliv i det omfang, det er ”nødvendigt i et demokratisk samfund”, herunder for at forebygge forbrydelse. For så vidt angår udvisning af udlændinge som følge af kriminalitet indebærer dette efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at der gælder et krav om proportionalitet, således at en udvisning ikke må medføre et indgreb i den pågældendes privatliv og familieliv, som ikke står i rimeligt forhold til de formål, udvisningen skal varetage, og til den begåede kriminalitet. Lovens § 26, stk. 2, må herefter forstås i overensstemmelse med artikel 8’s krav om proportionalitet.”

Højesteret anlægger således en konkret vurdering af den enkeltes forhold, der sammenholdt med blandt andet kriminalitetens grovhed, er afgørende for, om udvisning kan finde sted.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at 16 af de 31 domme, hvor Højesteret har omgjort landsrettens beslutning om udvisning, har været sager, hvor den udviste er idømt fængsel i højst 1 år.

Det bemærkes endvidere, at 16 af de 31 domme er afsagt i perioden 1998-2000. Det store antal Højesteretsdomme i netop denne periode skyldes bl.a. ændringen af udlændingeloven ved lov nr. 1052 af 11. december 1996, hvor betingelserne for udvisning af udlændinge blev lempet. Således meddelte Procesbevillingsnævnet i samme periode tilladelse til at indbringe 21 sager om udvisning for Højesteret.

Jeg vedlægger til orientering en liste over de 31 domme udarbejdet til brug for besvarelsen.

Jeg har navnlig af ressourcemæssige årsager ikke fundet grundlag for at give en beskrivelse af landsrettens og Højesterets vurderinger af udvisningsspørgsmålet i de enkelte sager.

Jeg kan endvidere henviser til Anklagemyndighedens Årsberetning for 1998-1999, bind 3, samt Anklagemyndighedens Årsberetning for 2000-2002, hvor retspraksis i sager om udvisning indgående er behandlet.”